

ביטחון

- לא יתנו ולא יקבלו – את האויב צריך לנצח
- כבוד הדר ועצמה בהתנהלות המדינית.
- החלת הריבונות הישראלית בכל שטחי ארץ ישראל שבידינו.
- עידוד הגירת לא יהודים שלא קיבלו את ריבונות העם היהודי בארצו.
- מטרתו של צבא ישראל תוגדר כשחרור הארץ, הגנה על חלקי הארץ שבידינו, ואחריות לביטחוננו של כל יהודי.
- הקוד האתי של צבא ישראל וכללי ההתנהגות בתוכו יתאמו למטרות אלה ולמוסר ישראל.
- תודעה צבאית התקפית, הנכונה ללחום להשגת יעדיה, והמביאה בהכרח להרתעת האויב.

צבא התקפי

- על צה"ל לחזור להיות צבא התקפי, לא רק כטקטיקה אלא כאסטרטגיה. טקטיקת העברת המלחמה אל שטחי האויב והשמדתו, עוד לפני שיתקיף, היא כלל הברזל הראשון של כל מלחמה, שכן בה תלוי היתרון הצבאי העיקרי של קביעת הזמן והמקום של המערכה. המנטאליות הנפשית של יזמה, של יציאה נחושה אלי קרב, של שאיפה ליצירת מגע עם האויב וחתירה להכרעתו – חייבת לשוב ולהיות המנטאליות הצבאית של צבא ישראל. העברת הלחימה אל שטחי האויב על ידי תקיפתו כראשונים – מלבד הסיבות הטקטיות הרבות שמחייבות אותה – היא גם אסטרטגיה מחויבת המציאות מבחינתנו: ראשית, על אויבנו ללמוד שאפילו מחיר איומיהם בלבד יהיה שטחי ארץ. שנית כל השטחים שעשויים באופן כזה ליפול בידינו הם שטחי ארץ ישראל שמלכתחילה היינו אמורים לשחררם.
- השמדת כל הציוד שנועד למנוע נפגעים במגע עם האויב, בניגוד למהותו היסודית של הצבא. ציוד זה כולל רימוני גז, כדורי גומי, אלות, חצציות וכדומה. פירוק גדרות אלקטרוניות והשתתת הגנת המדינה והיישובים על יצירת הרתעה אגרסיבית וקשה.
- על כל האצולה הצה"לית שמכרה את נשמתה לפורום החווה, וקברה את כבודה בחולות גוש קטיף, ללכת הביתה וליטול עמה את מושגי ה"הוגעה", ה"הכלה", ושלל שיטות הבריחה הפוסט-מודרניות מן האמת ומן האחריות האישית אל מסכי הפלזמה. צה"ל צריך להפוך לצבא ישראל, השש אלי קרב ופועל על פי אמות מוסר יהודיות בלבד.
- הקטנת צבא המילואים במידה ניכרת וביסוסו בעיקר על כוחות מקצועיים: אנשי מחשבים, רופאים, מהנדסים, נהגים וכדומה. המילואימניקים יהיו מתנדבים בלבד, ויתוגמלו ביד רחבה. הכוחות הלוחמים יבואו כולם מן הצבא הסדיר ומצבא הקבע.